

Planen til de paagjældende Arbejders Udførelse har været forelagt Vandbygningensdirektøren, der Intet har fundet mod samme at ændre.

Omkostningerne ved de projekterede Arbejder, der ere anslaaede til 35,000 Kr., ere Fisserne, som endnu skyldte c. 2,000 Kr. til Bornholms Amtsraad af de i Anledning af den tidligere Udbivelse optagne Laan, imidlertid ikke i Stand til at udrede, og de have derfor anholdt om at erholde Beløbet til Laans hos Statskassen.

Da Tein Fisserleie, hvor der for Tiden findes c. 40 Fiskere med 8 Dæksbaade og 22 aabne Baade, og ved hvilket der i Aaret 1885 er fisset 542 Stkr. Lax, 17,143 Dl Sild og 1,000 Sneje Dorst, maa anses for et forholdsvis betydeligt Fiskerleie, og Fiskerne alt have ofret meget paa Tilvebringelsen af en hensigtsmæssig Baadehavn, samt da de vedkommende kommunale Myndigheder have erklæret sig villige til at støtte Foretagendet paa den Maade og paa de almindelige Vilkaar, af hvis Opfyldelse Statskassens Medvirkning til Tilvebringelsen af hensigtsmæssige Baadehavne pleier at blive betinget, skønner man ikke rettere end, at der er tilstrækkelig Anledning til at tilstaa det ansøgte Laan, der foreslaas bevilget rentefrit og saaledes, at Afdragene fordeles paa 40 Aar.

ad III. c. 6. Medens der aarlig af Statskassens Midler anvendes ikke ubetydelige Summer til almindelige Foranstaltninger sigtende til Fiskeriernes Fremme — saasom til Anlæg af Baadehavne; til Forbedring af Kommunikationsmidlerne; til Telefonanlæg; til Fiskeritilsyn — er det derimod kun aldeles undtagelsesvis, at Staten søger at fremme det nævnte Formaal ved direkte Hjælp til den enkelte Fisker; nogle ganske faa Fiskere modtage aarlig et Tilskud af 1 a 2,000 Kr. til Anstæffelse af større Fartøier, og et lille Beløb tilstaaes nu og da en og anden Fisker til Udførelse af nye eller forbedrede Redstaber, men hermed er da ogsaa denne Side af Statens Virksomhed for Fiskeriernes Fremme udtømt. Det maa nu vel erkjendes for det principielt Rigtige, at Staten ikke lætter det som sin Opgave at yde Enkeltmand Hjælp til hans Bedrifts Udøvelse eller Fremvæxt, men man skønner dog ikke rettere, end at der for Tiden er saadanne ekstraordinære Forhold tilstede, der kunne retfærdiggjøre en Afvigelse fra dette Princip. Medens nemlig Fiskeriet herhjemme hidtil i det Væsentlige kun har været drevet som Kystfiskeri — for en ikke ringe Del af Personer, der tillige tjene deres Livsophold paa anden Maade — synes der nu, at dømme blandt Andet efter det bestandigt vokgende Antal af Andragender, der indkomme til Indenrigsministeriet om Hjælp til Anstæffelse af til Havfiskeri tjenlige Fartøier, at være vakt en levende Sands hos vore Fiskere for at komme til at deltage i dette Fiskeri, der netop i Nærheden af vort Soterritorium giver en stor Mængde fremmede Fiskere et saa rigt Udbytte, og fra hvilket det derfor er af ikke ringe Betydning, at ei heller vore Fiskere holde sig tilbage. Den hos disse saaledes vakte Interesse, der skyldes dels de senere Aars Forbedringer i Samfærdselsmidlerne, dels det Exempel, de i Nærheden af Sjyllands Vestkyst i stort Antal fittende Fiskere og Englændere give, dels endelig enkelte Privates og Foreningers Bestræbelser, staar imidlertid fare for at hæmmes i sin Udvikling derved, at Fiskerne gjennemgaaende mangle pekuniær Evne til at foretage det Omslag i deres Bedrift, som Forandringen vilde udtræve; idet der hertil udfordres større Fartøier og andre Redstaber end dem, hvoraf Fiskerne nu ere i Besiddelse, og som nærmest kun ere beregnede paa Kystfiskeriet. Forholdet er i Virkeligheden det, at et saadant Omslag i den hele Fiskeribedrift næsten er blevet en Nødvendighed, idet Kystfiskeriet, utvivlsomt tildels som Følge af en ved de uløbbundne Tilstande begunstiget Roddrift, nu ikke længere kan strække til, og Fiskerne nødes derfor til for at forskaffe sig et Udbytte, der staar i nogenlunde Forhold til den Fare og Besvær, der følger med deres Gjærning, ved Siden af deres hidtil drevne Fiskeri at flaa sig paa det store Havfiskeri.

I Henhold til det Anførte har man troet paa Finantslovforslaget for 1887—88 at burde søge bevilget en Sum til Hjælp for Fiskere ved Anstæffelsen af Fartøier og Redstaber, passende til Havfiskeri. Den Hjælp, til hvilken der saaledes skulde aabnes Fiskerne Adgang, skulde da ikke bestaa i Tilskud, saaledes som Tilfældet om end i en ganske ringe Udstrækning hidtil har været, men i Laan mod Renter og Afdrag.

Disse Laan skulde dernæst ikke gives direkte til de enkelte Fiskere, hvis Værdighed, Dygtighed og Evne til at tilsvare Laanet man ikke kan kjende, men i Lighed med, hvad der finder Sted ved Anvendelsen af det til Laan til Hede kommuner paa de aarlige Finantslove opførte Beløb, til vedkommende kommunale Myndigheder med Forpligtelse for disse til atter at udblaane Beløbet til den paagjældende Fisker (Fiskefæst) paa de